

Autochtonní „Evropané“?

Autor: Greg Johnson

Jednou z trvalek kritiky bělošských koloniálních společností po celém světě – v Amerikách, v Africe i u protinožců – je jejich domnělá morální nelegitimita pramenící z toho, že jiní lidé tam žili už před bělochy. Osobně mu říkám „argument autochtonií“, z řeckého „αὐτόχθων“, („ze země zrozený“, tj. původní). Podle jeho vyznavačů jsou původní obyvatelé těchto zemí také jejich právoplatnými majiteli („patří tomu, kdo ji našel“) a nahradit je znamená porušení práv těchto skupin. Tím pádem musí být všechny evropské koloniální společnosti, které se ve větší nebo menší míře nahrazování původního obyvatelstva dopouštěly, nevyhnutelně označeny za nelegitimní.

Jako první by nás mělo praštit do očí, že předkladatelé argumentu autochtonií v případě bílých kolonizátorů jej v otázce kolonizace Evropy Neevropany v tichosti ignorují. V tomto případě jsou původním obyvatelstvem Evropané a těmi, kdo domorodcům upírá vládu nad jejich domovinou, zas barevní příbývší. Soucítím s původním obyvatelstvem po celém světě, protože jako běloch dobře vím, jaké to je být vystrnaděn ze své vlasti vetřelci.

Někteří jak víme namítají, že Evropané ve skutečnosti původním obyvatelstvem nejsou, protože své společnosti po tisíciletí vzájemně napadali a kolonizovali. Původní obyvatelé Anglie tak byli kupříkladu napadeni a kolonizováni Římany, Anglosasy, Vikingy a Normany

dlouho před současnými vlnami Afričanů a lidí z Indického subkontinentu. Proč by tedy měli být potomci Anglosasů nebo Normanů být považováni za jaksi „původnější“ než Jamajčané nebo Pákistánci?

Slabina této argumentace je nasnadě: vychází z premisy, že alespoň někteří Evropané skutečně původní jsou. Krom toho, jelikož všechny evropské národy sdílejí rasový původ, původně evropský, dochází-li k jejich přesunům v rámci Evropy, neznamená to „nahrazování původního obyvatelstva“, ale jen jeho nové přeskupení.

Tím nijak nemíním zlehčovat utrpení, které si Evropané vzájemně způsobili. Ať už však bylo sebetrýznivější, o nahrazení původní rasy cizí nešlo. Jednotlivé větve původního obyvatelstva mezi sebou bojovaly podobně jako africké kmeny nebo američtí Indiáni. A pokud intra-rasová rivalita a boje berou Evropanům právo nazývat se původním obyvatelstvem, proč není stejný metr uplatňován také na nebělochy?

Někdo by snad mohl nebělošskou kolonizaci Evropy nazvat férovou oplátkou za kolonizaci nebělošských zemí Evropany. Takový argument by mohl znít přinejmenším věrohodně pro Anglii, Francii a Španělsko, které spravovaly ohromné koloniální říše, nebo Nizozemsko, Belgie a Portugalsko, které vybudovaly impéria o něco menší, ale i tak velice rozsáhlá. Mnohem méně relevantní už je pro Německo nebo Itálii, a zámořské državy Dánska a Švédska byly téměř zanedbatelné.

Jestliže však byl morálně špatný kolonialismus evropský, musí totéž platit i pro ten neevropský. Zlé se nemá oplácet zlým. Trest je navíc z definice něco špatného a zastánci rozmanitosti nikdy neuznají, že nebělošská kolonizace Evropy škodí, byť to tak očividně je. A konečně, i kdybychom snad uznali argumentaci dějinnou nespravedlností, vztahovala by se jen na ty evropské země, které měly kolonie, a právo na „obrácenou kolonizaci“ by zaručovala jedině příslušníkům kdysi kolonizovaných národů v zemi jejich někdejšího kolonizátora.

Drtivá většina evropských států však žádné zámořské kolonie nikdy neměla: Irsko, Finsko, Estonsko, Lotyšsko, Litva, Polsko, Švýcarsko, Rakousko, Maďarsko, Česká republika, Slovensko, Rumunsko, Bulharsko, Slovinsko, Chorvatsko, Srbsko, Černá Hora, Bosna, Albánie, Makedonie, Řecko, Lucembursko, Monako, Lichtenštejnsko, Andorra, San Marino atd. Všechny však bez výjimky jsou destinací nebělošské kolonizace. Krom toho do někdejších koloniálních mocností směřují lidé ze zemí, s nimiž konkrétní evropský stát v minulosti neměl nic společného. Nedává tak velký smysl, aby státy jako Německo, Švédsko nebo Dánsko, které v muslimském světě neměly žádné kolonie, trpěly převážně muslimskou kolonizací.

Jelikož nebělošskou kolonizaci Evropy nelze dost dobře „prodat“ coby trest za v minulosti spáchaná příkoří, snaží se ji zastánci vykreslit coby pozitivum, protože znamená větší „rozmanitost“ a také nutnou, protože Evropané prý mají morální povinnost otevřít své hranice imigrantům prchajícím před chudobou a útlakem. Slabina této teze ovšem spočívá v tom, že jí snadno lze užít také k ospravedlnění oné „fuj“ evropské kolonizace, která také

zvedala míru diverzity a poháněla ji žízeň chudých a utlačovaných lidí po lepším životě a svobodě. A mají-li Evropané obětovat svou etnickou sourodost, politickou suverenitu, bohatství i svobodu, aby vyhověli neběložským kolonizátorům, proč by neměli mít právo vyžadovat totéž od nebělochů jinde ve světě?

Jakkoliv lákavě se může argument autochtonie pro obránce Evropy před barevnou kolonizací jevit, přináší s sebou také několik problémů.

V první řadě vychází z přesvědčení, že pouhá přítomnost na daném území má morální implikace. Dokonalý nárok na něj tak mají výhradně jeho první obyvatelé. Nemuseli totiž silou nebo lstí vystrnadit nikoho jiného. Pozdější obyvatelé, pokud vytlačili první obyvatele a zabrali jejich území, legitimitu postrádají.

Jestliže však první přítomnost v daném teritoriu zakládá práva, proč by se takové pravidlo mělo vztahovat výhradně na moderního člověka? Vždyť ni ostatní tvorové často nejsou prvními obyvatele svého prostředí: Nevytlačili snad kromaňonci neandrtálce? A savci dinosaury? Nejsou v podstatě všichni živočichové nelegitimními vetřelci v už obsazených ekologických nikách, dokud tedy nedospějeme až k prvním buňkám zárodečného slizu? Nakolik však dává smysl vnímat celé dějiny života na této planetě jako otřesný morální přečin? Tím bychom hádám byli hotovi s evolucí...

Darwinista by pochopitelně kontroval, že organismus může vytlačit jiný jedině svou lepší uzpůsobeností k přežití. Evoluce tudíž je procesem vylepšování, nikoliv úpadkem ze stavu prvotní nevinnosti. Podle darwinistů sociálních pak lze podmanění snědých ras bělochy považovat za evoluci v akci. A pokud se nám nyní snědí lidé rozhodli ukázat, zač je toho loket, jedná se i v tomto případě o konání evoluce. Pro darwinistu je z podstaty věci nejlepším možným scénářem boj o dominanci, bez ohledu na konečný výsledek.

Podle argumentu autochtonnosti je v zásadě v právu první organismus, který se objevil na scéně. Všichni pozdější příchozí jsou už vetřelci. Darwinista by naopak tvrdil, že v právu je ten poslední živý tvor, protože je úspěšný a všichni jeho předchůdci si nemají na co stěžovat jednoduše proto, že ve velké hře přežití neuspěli. Oba protipóly si jsou blízké svou morální absurditou – oprávněnost přece nelze jednoduše ztotožnit s přítomností na začátku nebo na samém konci boje o moc.

Zadruhé pak argument autochtonie nerozlišuje mezi přítomností na a přisvojením si území. Jen kvůli tomu, že na nějakém kusu země pobýváte, vám dané teritorium ještě automaticky nepatří. K tomu je potřeba s ním něco smysluplného udělat. Něco zde vytvořit a tímto aktem za něj také převzít zodpovědnost.

Zatřetí se v našem argumentu také stírá rozdíl mezi kočovnictvím a trvalým usedlým osídlením. První lidé totiž nezdědili zemi jen procházeli. Kočovníci zemi nevlastní, jen ji obývají, ne úplně nepodobní třeba bizonům. Utvářejí ji jen málo a taky za ni nemají velkou zodpovědnost. Nomádi nejsou připoutáni ke kusu země jako usedlý lid, mohou také danou oblast sdílet s jinými, zatímco usedlý způsob života vyžaduje výlučné vlastnictví. Ne že by

snad kočovníci neměli zájmy a práva, které usedlejší kultury musejí respektovat. Ale stačí k tomu území vlastnit na něm prostě být – nebo je nutné jej využívat, tj. zlepšovat jej a mít za něj zodpovědnost?

Začtvrté odvolávání se na autochtonnost přehlíží skutečnost, že pokud někdo zemi vlastní, může vlastnictví také pozbyt. Jestliže domorodé národy své domoviny skutečně vlastnily, pak mohly toto vlastnictví převést na nově příchozí. Ne všechny severoamerické indiánské kmeny byly například vytlačeny prostřednictvím agresivních válek. Mnohé z nich nejprve ochotně prodávaly části svého území osadníkům a konflikty vypukly teprve později. Někteří indiáni také ztratili svou zemi v důsledku války, kterou sami vyprovokovali. Mezi ukradením cizí země a ochranou vlastního lidu prostřednictvím vyvlastnění a vyhnáním nesmiřitelného agresivního nepřítele je ohromný rozdíl. Někteří původní obyvatelé o svou zemi přišli zcela férově.

Zapáté argument vychází z premisy, že oprávněné vlastnictví závisí výhradně na minulosti (první nabyvatel), nikoliv na budoucnosti (co s ním člověk pravděpodobně podnikne). Tak tedy i přijmeme-li tvrzení amerických indiánů, že byli prvními lidmi na tomto světadíle, zrovna moc toho s ním nepodnikali. Přijde mi tak jako morálně naprosto absurdní šmahem odsoudit farmy, továrny, dálnice, elektrárny i americká města a metropole spolu se všemi americkými kulturními i technickými počiny od bluegrassové hudby po vesmírný program coby nelegitimní, protože naši předkové po příchodu na tento kontinent narazili na nepočetné obyvatelstvo na úrovni doby kamenné.

I kdybychom snad uznali, že originární držba zakládá určitá práva, neplatí totéž i o pozdějším užívání? A co je důležitější: jak se naši lidé ke svým zemím dostali, nebo co jsme z nich vytvořili? Protože první obyvatelé veškeré země jsou primitivní, zatímco později přibývají bývají obvykle společensky a technicky vyspělejší, není argument autochtonií zatížen předsudkem proti civilizaci, pokroku i rasám, které jsou jejich zárukou? Proč by měli zrovna běloši hrát hru s takto morálně „cinknutým“ balíčkem karet? Střetnutí radikálně odlišných národů končívaly takřka bez výjimek nedobře. Pokud ale vznikne něco velkolepého, může si člověk alespoň říct, že všechno to utrpení a konflikt nebyly nadarmo.

Zašesté se s autochtonním argumentem obvykle setkáváme v rámci ve zlé víře prováděném švindlu. Ve Spojených státech tak indiáni, kteří osobně nijak neutrpěli několik století starým konáním bílých kolonistů, požadují omluvu a různé výhody od bělochů (včetně nedávných imigrantů), kteří nikdy žádnému indiánovi neublížili.

Asi to poslední, co by si indiáni přáli, je, aby běloši vzali své provinilé svědomí natolik vážně, že by zničili všechno rukama svýma a svých předků vytvořené bohatství a zanechali Ameriku takovou, jak ji jejich předkové našli. Ne, indiáni chtějí jen za pomoci morálního vydírání získat větší kus koláče bělošské civilizace – toto vydírání ovšem útočí na samotné základy této civilizace. Indiány vnitřní morální protikladnost jejich pozice příliš netrápí, protože jejich cílem není spravedlnost, ale ničím nezasloužené bohatství.

Ve skutečnosti totiž původní obyvatelstvo, které se stylizuje do role „historických“ obětí,

žádnou obětí není – jen se snaží vytěžit z podvodu. A běloši, na lavici obžalovaných z „historických“ zločinů, nejsou zločinci, ale oběťmi morálního podvodu. Podvolit se požadavkům takovýchto vyděračů žádné staré etnické křivdy nenapraví (oběti i pachatelé jsou dávno po smrti), spíš vytvoří nové: nové oběti, nové pachatele i nové nesnášenlivosti pro budoucí generace. Přátelským a spravedlivým vzájemným vztahům to do budoucna může jen a jen uškodit.

Jak by se tedy měla Nová pravice postavit k otázce kolonialismu a původních obyvatel? Jsme univerzální („pro všechny“) nacionalisté. Nejlepší cestou k dosažení mírumilovného a přátelského soužití mezi různými národy podle nás je zajistit každému z nich suverénní vlast. Tam, kde to není možné, jako třeba u zbytků kmenového obyvatelstva v Amerikách, na Sibiři i jinde, se jako nejspravedlivější řešení jeví zřízení etnických rezervací s maximální mírou místní autonomie.

Dodejme však, že naším cílem je vytvoření domoviny pro každý národ, nikoliv původní domoviny pro každý národ. Bylo by to sice hezké, někdy to však není proveditelné a v některých případech by tak autochtonie měla ustoupit vyššímu zájmu vzniku domoviny pro skupiny bez jiné vlasti.

Tak je například nanejvýš žádoucí zvrátit nedávnou kolonizaci Evropy a evropských diaspor za mořem Neevropany, stejně jako čínskou kolonizaci Tibetu. V těchto případech se totiž kolonisté mají kam vrátit a jejich repatriace by napravila palčivé nespravedlnosti. Stejně tak najdeme víc než dobré důvody pro vytvoření nezávislého Kurdistanu nebo bělošské Jižní Afriky, v obou případech totiž lidé trpí, protože nemají suverénní vlast.

Nikdo by ale nemohl z pozic etnonacionalismu obhajovat restauraci Byzantské říše, protože Byzantinci už vlast nepotřebují, zatímco Turci ano. Stejně tak ovšem těžko může etnonacionalista volat po navrácení izraelského území Palestincům, jelikož pro zbytek světa by bylo lepší, kdyby se Židé drželi jen ve své židovské domovině. V palestinsko-izraelském případě tak jsou řešením dva státy a nějaké podobné řešení by se nabízelo také pro evropskou cikánskou otázku (snad by mohl být zřízen hned vedle Birobidžanu?).

Politika by se vždy měla soustředit na budoucnost. Nemůžeme napravit minulé příkoří, je však v našich silách vytvořit takové etnonacionalistické uspořádání světa, které budoucí křivdy co nejvíc umenší.

Úvaha Grega Johnsona *The Autochthony Argument* vyšla na stránkách Counter-Currents Publishing 9. října 2017.